

βολισμού δὲν ἠφανίσθη, ἢ, ὅπου τοῦτο συνέβη, ἀνα-
νεώνει αὐτήν.

Μολονότι ἡ πείρα τρόπον τινὰ ἐμετρίασε τὸν
βαθμὸν τῆς ἐκ τοῦ βουτυεμβολισμού ἐλπιζομένης
ὠφελείας, ἐξακολουθεῖ ὅμως εἰσέτι ἐν τῶν μεγίστων
ἀγαθῶν ἀφ' ὅσα ἐδωρήθησάν ποτε εἰς τὸ ἀνθρώπινον
γένος. Ἡ ἐκ τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν θηΐσις ἦτο πε-
ρίπου εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατόν· ἐκ δὲ τῶν προσβαλ-
λομένων μετὰ τὸν βουτυεμβολισμόν ἐννέα μόνον τοῖς
ἑκατόν ἀποθνήσκουσι. Τῶν ἐκ τῆς νέας μεθόδου
ὠφελειῶν ἔχομεν τρανὸν μαρτύριον τὴν ἐλαττωθεῖ-
σαν ποσότητα τῶν θανάτων καὶ τὴν αὐξηθεῖσαν δι-
άρκειαν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς· οὕτω, ἐνῶ τὸ 1780 ἡ
ἐτησία θηΐσις ἦτον ἕνας εἰς τεσσαράκοντα, τὸ 1821
ἦτον ἕνας εἰς πενήκοντα ὀκτώ. Εἶναι δὲ τοῦτο πολὺ
μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, ὡς πρὸς τὰ τέχνα,—τὰ πρὸ
τοῦ νῦν συνεχῶς γινόμενα θύματα τῶν εὐλογιῶν.
Πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ βουτυεμβολισμού ἀπέθνη-
σκον εἰς τὸ Λονδίνον ἐξήκοντα τέχνα τοῖς ἑκατόν,
τεσσαράκοντα δὲ τοῖς ἑκατόν εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν,
ἐνῶ εἰς τὸ διάστημα τῶν εἴκοσι ἐτῶν ἀπὸ 1810 μέ-
χρι 1830 οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἠλαττώθησαν εἰς τριά-
κοντα καὶ εἴκοσι τοῖς ἑκατόν. Ἀληθεύει μὲν ὅτι
ἡ ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολὴ αὕτη δὲν πρέπει ν'
ἀποδοθῆ ἕξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν εὐλο-
γιῶν, ἀλλὰ βέβαια κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος· καὶ
μάλιστα ἐπειδὴ ἡ φοβερά αὕτη νόσος, καὶ ὅτε δὲν
ἀπέβαινε θανατηφόρος, ἔθετε τὰ σπέρματα πολλῶν
ἄλλων ἀσθενειῶν. Ἰπάρχει δὲ καὶ ἄλλος στοχα-
σμός, κατώτερος μὲν, πλείστον ὅμως λόγου ἀξίος,
ὅτι τὸ κεφάλαιον τῆς ἐκ τῶν εὐλογιῶν προσωπικῆς
ἀσχημίας, τυφλώσεως, κλπ., ἀμέτρως ἠλαττώθη.
Εἶναι μὲν ἀπίθανον ὅτι ἡ νόσος αὕτη θέλει ἐκρι-
ζωθῆν ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς ἐμπο-
ρεῖ πολὺ μᾶλλον νὰ σμικρυνθῆ, καὶ νὰ περισταλθῆ ἡ
σφαῖρά τῆς διὰ γενικωτέρου συστήματος βουτυεμ-
βολισμού. Διότι καὶ μεταξύ μας, καὶ εἰς σχεδὸν
πᾶσαν ἄλλην χώραν, εὐρίσκονται ἀκόμη πολλοὶ, μά-
λιστα ἐκ τῶν πτωχοτέρων τάξεων, οἵτινες ἢ ἐκ προ-
λήψεως, ἢ ἐξ ἀγνοίας, ἢ ἐξ ἀδιαφορίας, παραμε-
λοῦσι τὸ σωτηριῶδες τοῦτο προφυλακτικόν.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
ΗΓΕΜΩΝ.

ΟΤΕ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος περιήρχετο καθυποτάσων
τὴν οἰκουμένην, ἔφθασεν εἰς χώραν τινὰ τῆς Ἀφρικῆς,
ὅπου οἱ ἄνθρωποι, κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ ἐπιλοίπου κό-
σμου, κατόικον εἰρηνικῶς ἐν καλύβαις, καὶ δὲν ἐγνώ-
ριζον τίποτε περὶ πολέμων ἢ δορικτητόρων. Ὁ Ἀλέ-
ξανδρος, παραστάς ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος τοῦ λαοῦ τού-
του, ἔλαβε τὴν πλέον φιλόξενον ὑποδοχήν. Ὁ ἡγεμὸν

παρέθηκεν εἰς αὐτὸν φοίνικας, σῦκα, καὶ ἄρτον, ὅλα
ὅμως χρυσᾶ. “Τί!” ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος, “ἐδῶ
τρώγετε χρυσόν;” “Σὲ παρέθηκεν χρυσόν,” ἀπάντη-
σεν ὁ ἡγεμὸν, “διότι εἰς τὴν πατρίδα σου ἔχετε ἀρί-
στην τροφήν, καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα
πρὸς ζήτησιν αὐτῆς.” “Δὲν ἦλθον διὰ τὸν χρυσόν
σου,” εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, “ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ γνω-
ρίσω τὰ ἔθῃ σας.” “Γῶντι;” ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.
“Λοιπὸν παράμεινε μεθ' ἡμῶν ὅσον χρόνον ἐπιθυμεῖς.”

Ἐνῶ συνδιελέγοντο, ἦλθον δύο πολῖται νὰ κριθῶ-
σιν. Εἶπε δὲ ὁ ἐνάγων, “Παρά τοῦ ἀνδρὸς τούτου
ἠγόρασα χωράφιον, καὶ σκάπτων αὐτὸ εὐρήκα θησαυ-
ρόν, ὅστις φυσικὰ δὲν εἶναι ἰδικὸς μου· διότι ἐγὼ ἠγό-
ρασα μόνον τὴν γῆν, καὶ ὄχι τοὺς ἐν αὐτῇ κεκρυμμέ-
νους θησαυρούς· ἀλλὰ μ' ὄλον τοῦτο, ὁ πωλητὴς δὲν
θέλει νὰ λάβῃ αὐτὴν ὀπίσω.” Ὁ κατηγορούμενος
ἀπεκρίθη, “Εἶμαι ἐπίσης εὐσυνειδήτος καθὼς ὁ συμ-
πολίτης μου· ἐγὼ ἐπώλησα τὴν γῆν καὶ πᾶν τὸ ἐμπε-
ριεχόμενον, ὅθεν καὶ τὸν θησαυρόν.”

Ὁ κριτὴς ἐπανέλαβε τοὺς λόγους αὐτῶν, ὥστε νὰ
βεβαιωθῆ ὅτι ὀρθῶς ἐνόησε τὴν ὑπόθεσιν· μετὰ τινα
δὲ σκέψιν εἶπε, “Σὺ, φίλε μου, ἔχεις υἱόν;” “Μά-
λιστα.” “Καὶ σὺ θυγατέρα;” “Μάλιστα.” “Αἰ-
λοπὸν, ὁ υἱός σου ἄς νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τούτου,
καὶ τὸ νέον ἀνδρόγυνον ἄς λάβῃ τὸν θησαυρόν.” Ὁ
Ἀλέξανδρος ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος. “Εἶναι ἡ ἀπό-
φασίς μου ἀδικος;” ἠρώτησεν ὁ ἡγεμὸν. “Ὅχι διό-
λου,” ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, “ἀλλὰ με ἐκπλήττει.”
“Εἰς τὴν πατρίδα σου πῶς ἤθελε συμβιβασθῆν αὕτη
ἡ διαφορά;” “Νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν,” ἀπεκρίθη
ὁ Ἀλέξανδρος, “ἀμφότεροι ἤθελον τεθῆν ὑπὸ φύλα-
ξιν, καὶ ὁ θησαυρὸς ἤθελεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ βασιλι-
κὸν ταμεῖον.” “Εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον!” ἠρώτησε
μὲ ἀπορίαν ὁ ἡγεμὸν. “Λάμπει ὁ ἥλιος εἰς τὴν πα-
τρίδα σου;” “Βέβαια.” “Βρέχει ἐκεῖ;” “Μάλιστα.”
“Παραδόξον! Εὐρίσκονται ἐκεῖ ἡμερα, χορτοφάγα ζῶα;”
“Πολυεῖδη.” “Λοιπὸν,” εἶπεν ὁ ἡγεμὸν, “διὰ τὰ
ἄθῶα ταῦτα ζῶα συγχωρεῖ τὸ πανάγαθον Ὅν νὰ λάμ-
πη ὁ ἥλιος, καὶ νὰ πίπτῃ ἡ βροχὴ. Σεῖς οἱ ἄνθρω-
ποι εἴσατε ἀνάξιοι τοιούτων χαρίτων.”

ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΠΟΙΟΥΝΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΝΤΑ.

“ΔΙΕΡΧΕΣΘΕ ΕΥΕΡΓΕΤΟΙΥΝΤΕΣ” Ναι, χριστεπώ-
νυμε τοῦ Κυρίου λαέ, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν διέρχεσθαι
τὸν βίον ἀγαθοποιούντες ἀλλήλους, τὸ κατὰ δύναμιν
ἕκαστος, κατὰ τὴν θεῖαν ἐντολήν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
φιλαδελφίας. Τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν βραχὺν καὶ μά-
ταιον βίον πάντες διερχόμεθα ὡς παραδίδται καὶ δια-
βάται· “Γενεὰ πορεύεται, καὶ γενεὰ ἔρ-
χεται.” Συνεχῆς τις ὁδὸς πρόκειται εἰς ἡμᾶς ἡ
παρούσα ζωὴ παρατεταμένη, καὶ διηρημένη καθ' ἡλι-
κίας, ὡς ἂν εἰς σταθμούς· καὶ ἀρχὴ μὲν τῆς ὁδοπο-
ρίας ἡ γέννησις, τέρμα δὲ τοῦ δρόμου ἡ τοῦ τάφου σκη-

νή. Ἐκεῖ, τέλος, καταντῶσιν ἅπαντες, οἱ μὲν πρωιμώτερον, οἱ δὲ κατόπιν καὶ ὀψιαιότερον, οἱ δὲ καὶ μετέπειτα, διελθόντες δι' ὄλων τῶν σταθμῶν. Διαφέρει δὲ τῶν ἄλλων ὁδῶν ἢ τοῦ βίου πορεία κατὰ τοῦτο μάλιστα· καθότι, τὰς μὲν συνήθειαι ὁδοῦς, ὅσαι φέρουσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, δύναται τις καὶ ἅπαξ καὶ πολλάκις, καὶ γοργὰ καὶ ἀργὰ, καὶ ὅπως καὶ ὅταν θέλῃ, βαδίσαι, καὶ μὴ βαδίσαι μηδὲ ὡς ὁ μὴ βουλόμενος· ἀλλὰ τὸν δρόμον τοῦ βίου πᾶς ἄνθρωπος, ὅταν ἅπαξ περάσῃ τῶν μητρώων ὠδίνων τὰς πύλας, ἀναγκάζεται ἔπειτα βαδίζειν συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως, προχωρῶν πρὸς τὸ τέλος ἀνεπίστροφος καὶ δρομαῖος. Βάδιζε! λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ χρόνος, ὡς βαρὺς ἐπείκτης καὶ διώκτης, ἀδυσώπητος ἐφεστώς· καὶ ἡμέρα καὶ νύξ καὶ ἕρα πᾶσα σοβαρῶς ἐπαναλαμβάνει. Βάδιζε! ποῦ; πρὸς τὸν τάφον! Ἐκεῖ σὲ περιμένει ἢ ἀπ' αἰῶνος στηλογραφηθεῖσα διαθήκη ἐκείνη τοῦ Αἰωνίου, Θανάτῳ ἀποθανῆ! Ἐκεῖ παραδώσεις τὸν χοῦν εἰς τὸν χοῦν. Σὺ δὲ πρὸς τὸν ὑψιστον Δημιουργόν σου μεταχωρήσεις, τὸν Θεὸν τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, οὗτινος ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς ἄνωθεν ἐπιβλέπει εἰς ὅλα τῆς ὁδοποιίας σου τὰ διαβήματα καὶ τὰ πράξεις· “ Αἱ ὁδοὶ ἡμῶν ἐναντίον αὐτοῦ διὰ παντός· οὐ κρυβήσονται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ ἅπαντα τὰ ἔργα ἡμῶν ὡς ὁ ἥλιος (φανερὰ) ἐνώπιον αὐτοῦ.” Ἐπειδὴ λοιπὸν ὑπάρχει τοιαύτη καὶ ἀναγκαία καὶ ταχεῖα καὶ ἀνεπίστροφος ἢ τοῦ βίου ὁδοποιία, μένει πλέον εἰς ἡμᾶς ἡ φροντίς, ἵνα πάντες βαδίζωμεν ἐτοιμαζόμενοι πρὸς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀποδημίαν. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη ἐτοιμασία, ὅταν ἐκπληρῶμεν τῆς πρὸς Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τὰ νομοθετημένα χρέη. Βαδίζεις, ἀδελφέ, καθ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῆς ζωῆς “ ἐν ὁδοῖς δικαίων; ” ἔχεις λύχνον τοῖς ποσὶ σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις σου, τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ; κατευθύνεις καὶ κατορθοῖς τὴν ὁδόν σου καὶ νεώτερος καὶ ἕως γῆρας καὶ πρεσβείου, στοιχῶν κατὰ τὰς ἐντολάς τῆς θείας δικαιοσύνης; τότε διέρχῃ εὐεργετῶν, καὶ ὅσω προχωρεῖς, τοσούτω μᾶλλον προκόπτεις εἰς τὸν διὰ τῆς εὐσεβείας ἁγιασμόν καὶ καθαρισμόν· “ Καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι.” Καὶ φθάνεις εἰς τὸ τέρμα πλήρης ἀγαθῶν ἐλπίδων, ὡς ἐργάτης πιστός, ὅστις ὑπάγει πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀποληψόμενος τοῦ καμάτου τὸν μισθόν. Κληθεῖς εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ Θεοῦ, ἐπλήρως τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς σου, καὶ ἐπιστρέφεις εὐέλπεις πρὸς αὐτόν. “ Ὁ ἀγαθοποιῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστιν, ὁ δὲ κακοποιῶν οὐκ ἔγνωκε τὸν Θεόν.”

Βαδίζεις πάλιν κατὰ τὸ θέλημα τῆς σαρκός; καὶ περιπατεῖς, οὐ καθὼς σε κέκληκεν ὁ Κύριος, ἀλλ' ἐν ἀνομίαις ποικίλαις, ἀδικῶν καὶ τύπτων τοὺς συνδούλους; Καὶ τότε διέρχῃ, καίτοι κακεργετῶν καὶ κακοποιῶν, ἀλλ' ὅμως διέρχῃ καὶ τότε, καὶ διαβαίνει ταχεῶς, οὐδὲ γίνονται τὰ βήματα σου χρονιώτερα καὶ βραδυτέρα δι' ὅσας συγχρόνως μετ' αὐτῶν συνεχίζεις πράξεις τῆς ἀδικίας. Καὶ τότε, βῆμα ταχύ! καὶ

φθάνεις κακοδαίμων εἰς τὸ τέρμα, παρομοιάζων ἀπεννοημένον κατάδικον, ὅστις, φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης, ἀτακτεῖ καὶ ἀσχημονεῖ καθ' ὁδόν, ἀπαγομένος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἦδη, φέρ' εἰπεῖν, διαβαίνει τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος τὸν σταθμόν. Πορεύεσαι ἐν ὁδοῖς ἀμαρτωλῶν; καταχρᾶσαι τῆς ἡλικίας τὴν ἀκμὴν; ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ, πρὸς ὃν ὑπάγεις, Δημιουργοῦ σου, κράζων, ὡς ὁ ἄθεος ἐκεῖνος τοῦ Ἰωβ, “ Ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ· ὁδοῦς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι; ” πορεύου, καὶ καταβύτου, καὶ ἀδίκει, διότι θέλεις· “ Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπῶν ῥυπωσάτω ἔτι ” ἀλλ' ὅμως—βάδιζε! Ἐφθασας ἤδη εἰς τὸν εὐπαγῆ τῆς ἀνδρικής ἡλικίας σταθμόν. Πάλιν ἐκτείνεις χεῖρας εἰς ἀνομίας; καὶ, ἐφ' ὅσον μακρύνεις τὴν πορείαν, συμμακρύνεις καὶ τὴν ἄλυσιν τῶν ἀδικιῶν σου; καὶ κρύπτεις κατὰ τοῦ συνοδίτου σου σκάνδαλα καὶ παγίδας ἐν ὁδοῖς ταύτης ἢ πορεύεσθε κοινῶς; παρανόμει καὶ ἀδίκει, διότι θέλεις· “ Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι.” Βάδιζε! Κατήτησας, τέλος, εἰς τῆς γεροντικῆς καὶ πρεσβυτικῆς ἡλικίας τὸν σταθμόν, τὸν σεσαθρωμένον καὶ ἐτοιμὸν ὄροπον. Πάλιν κακοποιεῖς; “ οὐδὲ προσώχθισας τῆ κακία; οὐδ' ἠβουλήθης συνίεναι τοῦ ἀγαθῶναι; ” ἀλλ' ἔτι μένεις πεπωρωμένος, καὶ “ πεπαλαιωμένος ἡμερῶν κακῶν; ” ἀδίκει τὸ τελευταῖον· “ Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι.” Βάδιζε, καὶ ὁ τάφος ἐγγύς. Κατάβα! Πρὶν ὅμως κλείσης τὰ ὄμματα, στρέψον τὸ βλέμμα τῆς συνειδήσεως ὀπίσω· τί βλέπεις, τί ἀκούεις; τὰ μακρὰ τῶν ἀδικημάτων σου ἴχνη, καὶ τὰς κατάρτας τῆς κατόπιν σου ἐπερχομένης γενεᾶς. Ἐπιστρέψον τὰς ὄψεις καὶ πρὸς σεαυτόν· μόνος ἤδη μένεις καὶ εὐσύνοπτος, ἔρημος πάντων, καὶ αὐτοῦ τοῦ δυστήνου σαρκίου γεγυμνωμένος· αὐτὴν ἔχεις τὴν ψυχὴν. Φεῦ! πόσας ἔχει κηλίδας εἰς βάθος ἐντετηκνίας! πόσαι μέλαιναί τῶν πράξεών σου εἰκόνες, ὡς ἂν σκιαὶ φοβεραὶ, περιστοιχοῦσι τὸ συνειδός σου· “ καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, μετ' αὐτῶν! ” Ἀπόβλεψον, τέλος, καὶ πρὸς τὸ περιμένον σε δικαστήριον, οὗτινος αἱ αἰώνιοι θύραι ἤδη ἀνοίγονται ἔμπροσθέν σου. Ὡ ποία φρίκη! Ὡ ποῖος τρόμος! Ὡ φεῖσαι, Κύριε· ἐλέησον, Κύριε, καὶ μὴ καταλίπης εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀπόγνωσιν μηδένα τῶν πιστῶν σου λατρευτῶν μηδεὶς ἡμῶν ἀποθάνει ἐν ταῖς ἀμαρτίας αὐτοῦ! ἀλλὰ καταξίωσον ἕκαστον ἵνα τὴν βραχεῖαν τοῦ προσκαιροῦ βίου πορείαν διέλθῃ εὐεργετῶν.

[Ἐκ τοῦ εἰς τοὺς Ζωσιμάδας Ἐπιταφίου Λόγου τοῦ Οἰκονόμου.]

ΙΑΣΙΣ ΝΕΥΡΙΚΟΙ ΕΡΕΘΙΣΜΟΙ.

Με διηγῆθη ποτὲ φίλος μου, ὅτι, μεταξύ ἄλλων συμπτωμάτων δυνατοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν νεύρων, ἠνωχλεῖτο παραπολύ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀγρυπνίας. Εἰς τὸσον δὲ ὑψηλὸν βαθμὸν εἶχε φθάσει αὐτῆ, ὥστε, ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἢ θεῖα τῆς κλίνης καὶ ἡ ἐνθύμησις